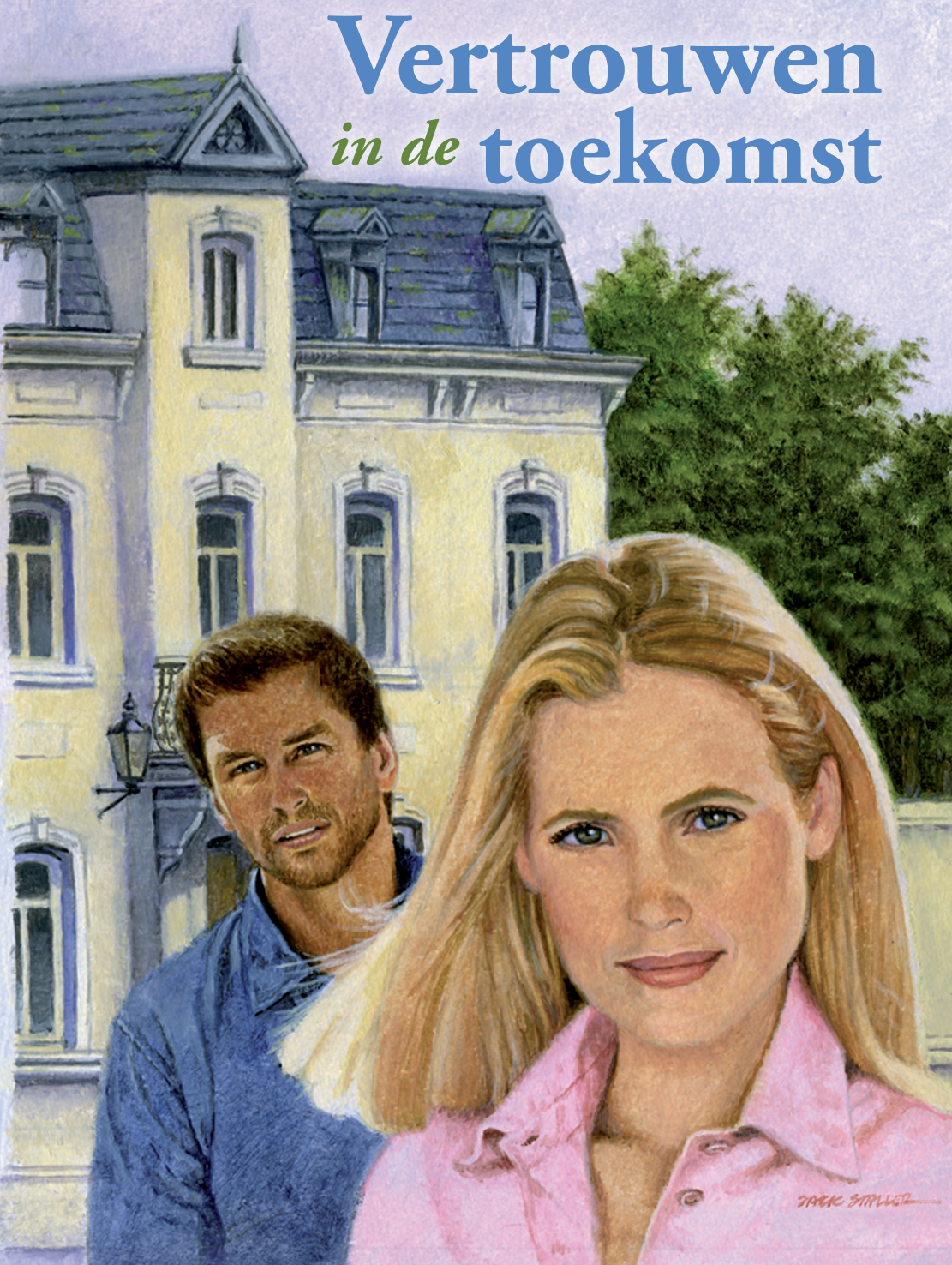

Julia Burgers-Drost

Vertrouwen
in de toekomst

VERTROUWEN IN DE TOEKOMST

Van deze auteur verscheen eerder:

Met jou deel ik de toekomst
Een sluier voor Sanneke
Dat ene verschil
Het Merelnest

Julia Burgers-Drost

*Vertrouwen in
de toekomst*

VCL serie

ISBN 978 90 5977 362 2
NUR 344

© 2009, VCL-serie, Kampen
Omslagillustratie: Jack Staller
Omslagbelettering: Van Soelen Communicatie
www.vclserie.nl
ISSN 0923-134X

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Aanbieding!’

Sarie Brinkman houdt haar pas in en vergelijkt de prijs van de folder, die ze bijna krampachtig in haar hand houdt, met die van het schreeuwerige kaartje op het schap waarop de macaroni staat.

Klopt helemaal en tevreden legt ze drie pakken in haar winkelwagentje. In gedachten telt ze de prijs van de aan te schaffen producten grofweg op. Ze moet zoals gewoonlijk opletten dat ze niet boven haar budget gaat. De verleidelijke sauzen loopt ze voorbij. Met wat slimmigheidjes en de nodige ervaring kan ze die zelf maken met wat kleine blikjes tomatenpuree.

In de loop van de tijd is ze best gehaaid geworden wat betreft haar manier van inkopen. Zo liggen de goedkopere producten vaak op de onderste schappen. Op ooghoogte bevindt zich dat wat gewoonlijk prijziger is. Sarie kan zich bijna niet meer herinneren dat er een tijd is geweest dat ze achteloos haar boodschappen deed. Haar leven is in twee stukken verdeeld: ervóór en erna...

Voor de dood van haar man Marcel en erna. Marcel, ogenschijnlijk kerngezond, overleed tijdens het sporten aan een acute hartstilstand. En na twee jaar de kar alleen te hebben getrokken, voelt het nog altijd vreemd. Alleen in het tweepersoonsbed, alleen de verantwoording voor de kinderen. Alleen... ach, de lijst is te lang.

Bij de kassa moet ze wachten en ze controleert nog eens de inhoud van de winkelwagen of er niet iets onnodigs ongemerkt door haar is toegevoegd.

De vrouw voor haar stapelt maar door, de band is vol met allerlei lekkernijen die Sarie het water in de mond doen lopen.

Ze is erin geoeffend meteen met hebbelijke gedachten af te rekenen. En ze somt voor zichzelf op wat ze allemaal wél heeft: Een dak boven het hoofd, twee gezonde kinderen én de dochter uit Marcells eerste huwelijk. En ooit, houdt ze zichzelf voor, zal ze gelukkig zijn met de goede herinneringen uit de tijd toen Marcel nog leefde.

Macaroni, een brood van de dag ervoor, margarine, pindakaas...

‘Fijne dag verder!’ zegt de kassajuffrouw automatisch.

Als ze haar tassen inpakt ziet ze dat het al begint te schemeren. Bovendien regent het ook nog. Fijne, miezerige druppels die maken dat je binnen korte tijd kleddernat bent.

De boodschappen hevelt ze buiten over in de fietstassen, voor zover de ruimte het toelaat. De tas hangt ze aan het stuur. Slechte gewoonte, ze weet het, maar ach, wat zou het!

Haar capuchon waait af, het haar kleeft al snel tegen haar hoofd. Ze fietst zo snel ze kan de wijk uit, richting flatgebouwen.

Marcel en zij hadden nooit gedacht dat het leven wel eens anders zou kunnen verlopen dan ze hadden verwacht. Vandaar dat ze niet voldoende verzekerd waren. De uitvaart van Marcel alleen al was een rib uit het lijf en slokte de spaarcenten op.

Het verdriet overheerste, tot ze erachter kwam dat ze er slecht voorstond en dat de hypotheek op hun leuke huis niet langer opgebracht kon worden.

Uiteindelijk werd haar een flat toegewezen. Het was weliswaar een stap achteruit, maar het gaf ruimte. De enige die haar ongenoegen kenbaar maakte, was de tienerdochter van Marcel, terwijl die de mooiste slaapkamer kreeg en in feite niets te klagen had.

Sarie verdroeg haar nukken omdat ze begrip had en heeft voor het meisje. Haar eigen moeder was na een ziekte gestorven. Dan trouwt papa voor de tweede keer, wat al een schok voor haar was en toen ook hij nog eens van de ene minuut op de andere hen verliet, was dat voor het meisje bijna niet te verwerken.

Sarie remt af om het terrein voor de flats op te rijden en zoals zo vaak vraagt ze zich af hoe ze erdóór zijn gekomen.

Ze zet haar fiets in de berging en sjouwt met de zware tassen naar de ingang, die slecht verlicht is. Het is nog niet druk met medebewoners die uit hun werk komen. Een zucht van verlichting: ze is bijna thuis. Maar ze heeft pech. De lift blijkt weer eens te weigeren. Er staat een oudere heer voor die met iets van wanhoop op de knoppen drukt. Tevergeefs. ‘Dat wordt trappenlopen, meneer!’ Ze meent de man vaker gezien te hebben, zonder echt acht op hem te slaan.

Hij licht zijn hoed op ter begroeting en kijkt Sarie somber aan.

‘Dat meent u toch niet? Dat is een probleem voor mij!’

Hij zwaait met zijn wandelstok en kijkt bedroefd naar de verre van schone trappen.

‘Ik kan u naar boven helpen?’ stelt Sarie voor. ‘De boodschappen komen straks wel!’

De meneer kijkt aarzelend naar de tengere gestalte van Sarie en schudt zijn hoofd. ‘Er zit niets anders op dan haar huis te gaan!’

Op dat moment klinkt er achter hen een vrolijke stem. ‘Opa! Zeg me niet dat de lift weer eens kapot is!’

Een dartele studente stuift op de oudere heer toe en omhelst hem.

Dan ziet ze Sarie staan. ‘Jij woont toch ook hier? Wil je me helpen opa naar boven te krijgen? Samen moet

het lukken. Trouwens: ik ben Janneke.'

Sarie noemt haar naam, maar geen van beiden luisteren.

Ze zet haar tassen in een hoek waar ze niet meteen opvallen.

'Kom op, opa!' Janneke is een voortvarende jonge meid, grijpt een arm van haar opa en wijst Sarie hetzelfde te doen.

Nog even aarzelt de oude heer. 'Jullie jonge dingen...'

Maar even later gaat het voetje voor voetje omhoog. Gelukkig woont Janneke niet op de bovenste verdieping, maar op dezelfde woonlaag als Sarie.

'Ik zit op nummer tien!' lacht ze. Opa herademt nu hij weer op eigen kracht voort kan. 'Mag ik u dan wel bedanken, mevrouw?'

Sarie krijgt plechtig een hand, die droog en stijf aanvoelt.

'Zeker, het was me een genoegen!'

Opa en Janneke gaan links, Sarie haast zich de trappen af om haar tassen te halen.

Het scheelt maar een haar of ze komt in botsing met de tienerdochter. 'Ymke! Je kunt me helpen dragen, de lift doet het niet!' Ymke mag dan pas veertien zijn, ze oogt veel ouder. Het is een knap ding dat nu al de aandacht van het andere geslacht weet te vangen.

Ze schudt het natte haar op haar rug. Het elastiekje van haar paardenstaart is afgezak en slierten plakken, net als bij Sarie, tegen haar gezicht. 'Mijn rugzak is anders ook behoorlijk zwaar,' moppert ze. Toch is ze zo behulpzaam om een tas over te nemen.

'Hoe was het op school?' informeert Sarie.

Ymke mompelt iets onverstaanbaars. Ze sjouwen naar boven en ondertussen zijn een paar monteurs met de slecht functionerende lift bezig. 'Stomme flat,

er is hier altijd wat aan de hand!’

Sarie vraagt zich af hoe zij als puber is geweest. Ze kan zich niet herinneren tegen haar ouders, of wie dan ook, een lelijke toon te hebben aangeslagen.

Het is moeilijk om constant de vrolijke mamma uit te hangen.

Nog voor ze de deur van het slot heeft gedraaid, hoort ze binnen de ruziënde stemmen van de andere kinderen. Duidelijk herkent ze de stemmen van Riemer van acht en zijn twee jaar jongere zusje Naomi. Sarie zucht onhoorbaar.

Ymke duwt haar opzij om als eerste naar binnen te gaan.

‘Sst! Mamma komt eraan!’ klinkt het lichte stemmetje van Naomi.

‘Mama! Heb je aan de Snickers gedacht?’

In de kamer is het een bende van jewelste. Er is duidelijk gespeeld, en hoe. Zonder het ene spel op te ruimen, is een ander voor de dag gehaald.

Sarie kijkt somber om zich heen. Riemer duikt op zijn moeder af.

‘Waarom mag ik haast nooit op de computer? Ymke hoeft het nooit te vragen, die mag altijd!’

Ymke snauwt hem af. ‘Omdat de computer van mijn vader is geweest, oen die je bent! En jij bent nog maar een klein joch. Jij wilt alleen spelletjes doen, maar ik heb hem voor school nodig!’

Riemer geeft haar een stomp. ‘Pappa was ook mijn vader, als je dat maar weet!’

Naomi kruipt tegen haar moeder aan. ‘Mama?’ zegt ze lief. Ze is gevoelig, zoals Sarie zelf. Ze voelt feilloos aan wanneer haar mama de situatie niet meester is.

‘Lieverd, help me maar de boodschappen op te ruimen. Dan gaan we samen koken!’

Ymke plundert de koelkast, terwijl haar kleine zus de boodschappen inspecteert. ‘Mag ik er één, mam?’

Riemer loopt te mokken. ‘Toe, joh, begin jij vast met de spellen op te ruimen. Dan kunnen we lekker opschieten en misschien is er iets leuk op tv!’

Altijd schipperen, de kinderen overhalen dit of dat te doen. De vrede bewaren. Hoe doen andere mensen dat toch?

Sarie laat een pan vol water lopen en zet deze op het gas. Maar weer macaroni, snel klaar en voordelig.

Ze hoort Ymke de deur van haar kamer dichtmaken. Even later knalt de muziek door het huis. ‘Ymke!’ Nog even en de burens van rechts en links komen protesteren.

Naomi kijkt schuw op naar haar moeder. Ze probeert zich als het ware zo klein te maken, dat men vergeet dat ze er is.

Sarie raapt zichzelf weer bij elkaar. ‘Vertel eens over school, Naomi. Was het gezellig?’

‘Rekenen was moeilijk, maar voor de rest was het leuk. De juf heeft een hondje gekocht, morgen brengt ze hem mee. Leuk hè, mam?’

De avond verloopt zoals de andere. Kinderen die verveeld voor de tv zitten, niet geboeid zijn door dat wat ze mogen kijken en verlangen naar de zenders die van mama nooit aan mogen. Als de twee jongsten naar bed zijn, komt Ymke aarzelend vragen of ma haar wil overhoren. Dat wil Sarie met genoegen, in de hoop dat ze elkaar hierdoor weer wat nader komen.

Nog weer later, als Ymke gewassen en aangekleed is voor de nacht, probeert Sarie haar aan het praten te krijgen.

‘Ik weet dat het voor jou niet altijd gemakkelijk is, lieverd. Ik begrijp je best, hoor. En echt, als het me lukt een baan te vinden, wordt alles wat gemakkelijker!’

Ymke ploft op een stoel en kijkt somber. ‘In het voorjaar gaat onze klas naar Londen, ma. Hoe moeten we dat betalen? Stel je voor dat ik de enige ben die niet mee mag... of we moeten zeggen dat ik ziek ben?’

De tranen springen Sarie in de ogen. ‘Lieverd toch...’ De tv is uit en het getik van de klok uit Marcells ouderlijk huis tikt bijna dreigend.

Opeens schiet Ymke overeind. ‘Ik kan een baantje zien te krijgen, ma! Dan spaar ik er zelf voor. Honden uitlaten... op kleine kinderen passen!’ Sarie veegt langs haar ogen.

Zie die Ymke nou toch. Van het ene moment op het andere is ze van een mopperpot veranderd in een leuke meid.

‘Of oude meneertjes de trap ophelpen als de lift het niet doet!’ Nu lacht Sarie voluit en vertelt van de oude heer die zo graag naar de flat van zijn kleindochter wilde, maar ertegenop zag om met de benenwagen te gaan. ‘Ik ken die kleindochter wel, ma. Ze woont samen met een stel anderen. Ze studeren, geloof ik. Gaaf om zo te wonen, met meiden van je eigen leeftijd.’

‘Janneke heet ze,’ zegt Sarie peinzend.

Ymke knikt. ‘Klopt helemaal. Ma, ik sla ooit een schatrijke man aan de haak. Dan zijn alle zorgen over!’ Sarie krijgt een nachtkus en heel even drukt ze het kind tegen zich aan. ‘Ymmie, vergeet nooit dat ik echt van je houd!’

Ymke geeft een ruk aan het elastiekje om haar paardenstaart, kijkt bij de deur nog even om. ‘Vanzelf!’ zegt ze.

Pas als de kinderen slapen, kan Sarie zich ontspannen. Hoeft ze zich niet groot te houden. Ze hebben al

te vaak hun moeder zien huilen. En waarschijnlijk proeft Ymke, wijs als ze is, haar wanhoop.

Want dat is ze: wanhopig. Rondkomen van een minimuminkomen is topsport. Bezuinigen op dingen waar een mens niet op kan bezuinigen. Sinds ze in de flat zijn getrokken, zoekt ze werk.

Helaas kan Sarie niet bogen op een geweldige cv. Ze heeft voor haar trouwen maar kort gewerkt. Een simpele kantoorbaan had ze.

Marcel had zijn handen vol aan Ymke, na de dood van zijn vrouw. Ruim vier jaar was Ymke toen zij trouwden. En nee, het kind zat niet te wachten op een stiefmoeder. Als Sarie aan die periode terugdenkt, begrijpt ze niet waar ze destijds de moed en kracht vandaan haalde om het vol te houden. Gelukkig stond Marcel altijd achter haar, ook als Ymke hem probeerde te intimideren met leugentjes omtrent Sarie. Het ging pas beter nadat Riemer was geboren. En nu, nu is Ymke een tiener. Dat zegt genoeg...

Sarie zit aan de eettafel, de armen op het blad en haar gezicht erin verstopt.

De klok tikt de minuten weg. Ze is moe, maar van slaap is geen sprake. Hoe lang moet ze nog voorttobben? Straks is Ymke klaar met haar school, misschien wil ze studeren. Zij is de enige van het gezin die een klein kapitaaltje heeft, geërfd van haar moeder. Daar mag ze pas na haar achttiende verjaardag aankomen. Riemer en Naomi zullen, als ze willen doorleren, het zwaar krijgen. Maar zover is het nog niet.

De brievenbus kleppert en dat geluid roept Sarie terug in de werkelijkheid. Haar buurman, een alleenstaande vijftiger brengt haar iedere avond het dagblad nadat hij het zelf uit heeft. Ooit was ze zo brutaal om te vragen of ze het abonnement konden delen, waarop de

buurman kortaf zei dat dit niet nodig was. Ze kon het gratis van hem krijgen.

Sarie spreidt de krant uit op tafel. Het nieuws van de voorpagina laat ze voor wat het is, het gaat haar om de personeelsadvertenties. Vrouw, bijna dertig, weduwe en drie kinderen, geen ervaring, zoekt werk...

Ze zou kunnen gaan schoonmaken. Een krant bezorgen, dat schijnt ook nog wel het nodige op te leveren. Haar ogen vliegen langs de advertenties. Teleurgesteld bladert ze verder.

De klok, die haar vaak uitscheldt voor: suk-kel... sukkel... suk-kel... zegt nu wat anders. Houd moed... houd moed... Ze hóórt het erin.

De krant gaat al snel naar het oud papier.

Zoals iedere avond dekt ze vast de tafel voor de volgende dag. Ze is geen ochtendmens, ze komt 's morgens langzaam op gang. Er is ook zoveel waaraan gedacht moet worden. Broodtrommeltjes en bekers. De gymspullen moeten klaarliggen. In de keuken heeft ze een kalender hangen die ze zelf heeft gemaakt. Alle drie kinderen hebben een eigen gedeelte, waarop ze wekelijks alles schrijft waaraan gedacht moet worden.

Voor Sarie in bed kruipt, kijkt ze nog even bij de kinderen. Riemer ligt met een bezweet gezichtje te knarsetanden. Ze dekt hem toe, hij droomt hardop. Naomi is net een plaatje en Ymke slaapt met een rimpel in haar mooie voorhoofdje.

Zorg voor kinderen, het is zo zwaar.

Zo mooi, maar ook zo zwaar.

Een paar dagen later stuift Ymke opgewonden het huis binnen. 'Ma, stel je voor, ik ben uitgenodigd voor een feestje! Hier op de galerij. Je weet wel, bij Janneke!'

Sarie houdt haar adem in. ‘Lieverd, die Janneke is jaren ouder dan jij! Ze studeert, als ik het goed heb. En jij bent pas veertien. Goed... bijna vijftien, maar je hebt niks te zoeken bij die jongvolwassenen!’

Ymke briest. ‘Jawel, ik ga meteen aan de drugs, ze delen pilletjes uit... ik meng allerlei drankjes door de cola... Má!’

Sarie gaat door met het schillen van de aardappels. ‘Kalm, kalm meisje. Probeer helder te denken! Het leeftijdsverschil is te groot. Zie je Naomi al naar een feestje van jouw klasgenoten gaan? Het komt omdat je er ouder uitziet.’

‘Dus jij denkt dat het een vergissing is? Mooi niet! Janneke is erg aardig. We kletsen wel vaker in de lift en zo. Ze weet best hoe oud ik ben!’

Sarie wil niet meteen toegeven. ‘We denken er nog even over. Gelukkig is het niet zo dat je de halve stad moet doorfietsen in het donker!’

Boos sjokt het meisje naar haar eigen kamer. Ze kan met haar negatieve gevoelens geen kant op. Leefde pappa nog maar. En natuurlijk haar eigen moeder! Ze hebben haar alleen gelaten. Eén ding is zeker, zo gauw ze van school komt, is ze hier weg!

Gelukkig zorgen Naomi en Riemer voor ontspanning. Ze kwebbelen honderduit. Over school, de juffen en de kinderen.

Sarie schaamt zich vaak voor haar gevoelens, die zomaar in haar opwellen. Bijvoorbeeld: kon Ymke maar bij een familielid van een van haar ouders wonen. Soms voelt ze zelfs woede ten opzichte van Marcel. O ja, ze hield veel van hem, maar hij heeft haar toch maar alleen gelaten.

Onredelijk? Ja. Het zijn gedachten die ze nooit uitspreekt!

Later op de avond is de stemming van Ymke omgedraaid. Ze is attent, zet koffie voor Sarie, ruimt slingerende spullen op zonder dat het haar is gevraagd. En dat alles om toestemming voor het feestje te krijgen. ‘We denken er nog even over,’ verzekert Sarie haar en daar moet ze het mee doen.

De volgende dag ontmoet Sarie Janneke, als ze in de lift stapt. ‘Hij doet het weer!’ zegt Janneke opgewekt. Sarie begint meteen over het feestje. Of Janneke wel weet dat Ymke nog geen vijftien jaar is?

Janneke knikt. ‘Tuurlijk weet ik dat! Maar het lijkt me zo leuk voor haar om er eens uit te zijn! Volgens mij zit ze altijd braaf te leren!’

Wat dat betreft raadt Janneke het goed. Ymke heeft niet veel vriendinnen en voor clubjes is geen geld.

Janneke zegt dat een van haar flatgenootjes pas zestien is. ‘Wat is leeftijd nu... onbelangrijk. Ik vind Ymke een leuke meid, ze is welkom! En u hoeft niet bang te zijn voor enge dingen! Zo zijn we niet, mevrouw. Niemand van ons rookt bijvoorbeeld en drinken doen we ook niet echt. Alleen als er wat te vieren is. Ik kan voor iedere gast mijn hand in het vuur steken!’

De lift stopt na een korte aarzeling. ‘Oeps!’ roept Janneke geschrokken. ‘Je zult toch maar opgesloten worden!’

Ze lachen beiden en Sarie zegt spontaan dat Ymke graag op het feestje komt.

Als Sarie naar haar woning loopt, bedenkt ze dat ze Janneke had kunnen vragen hoe het met haar opa gaat. Opa die zo moeilijk loopt. Ach, zo zie je maar weer, iedereen heeft wel wat!

Ymke gebruikt wat make-up van Sarie, op de avond van het feestje. Sarie schrikt als ze het resultaat ziet. Het kind lijkt in de eerste plaats wel achttien, boven-

dien vindt ze dat de lijntjes onder de ogen te zwart zijn. ‘Lieverd, heb je wel goed in de spiegel gekeken? Je hebt zo’n mooi koppie... echt, je hebt niet zoveel van dat spul nodig!’

Ymke opent haar mond om te protesteren. Maar wie weet resulteert dat weer in een verbod om uit te gaan. Sarie duwt haar op een stoel en verwijdert het teveel. ‘Zo, nu kun je ermee door. Enne... mocht je het niet leuk vinden, dan hoef jij je niet te schamen om naar huis te komen!’

Maar dat is niet het geval.

Het liefst zou Sarie, toen de klok tien uur sloeg, een kijkje bij de flat van Janneke zijn gaan nemen. Niet doen! houdt ze zichzelf voor. Het kind voelt zich toch al zo belemmerd door haar stiefmoeder.

Niet doen... niet doen... dramt de klok.

De weekenden zijn het ergst, vindt Sarie. De zaterdagavond zonder Marcel om de week door te praten. Elkaar te bemoedigen. De problemen met de kinderen te bespreken en een koers uit te zetten.

Om kwart voor elf hoort Sarie de voordeur opengaan. Ymke komt de kamer binnenstormen, de wangen hoogrood. Ze is opgewonden. Haar spijkerjack laat ze op de grond zakken. ‘Ma! Het was een héél ander soort feestje dan wij dachten! Nou... ik zal je wat vertellen! Eerst wat cola halen. Ik ben schor van het zingen!’

Zingen? Ymke en zingen? Sarie is benieuwd. Fijn toch dat het kind verslag wil doen, wil delen wat ze heeft beleefd.

‘Weet je dat Janneke en die vriendinnen christelijk zijn? Ze gaan nota bene vaak op straat folders uitdelen! En ma, ze zijn echt niet sloom. Niet van die types waar je niks van mag. Ik dacht aan een echt feestje met dansen en zo... nou, één danste erop los. Maar ze

zong erbij over God en dat soort dingen. Iemand had een nieuw boek, daar las hij een stukje uit voor. Het ging om liefde. Niet zoals je met een vriendje zou hebben, nee, het ging dieper!’

Sarie knikt, wil haar niet in de rede vallen. Ymke laat niets onverteld. ‘Ze vroegen of wij ook ergens aan deden. Nou, toen vertelde ik dat we een dienst hadden gehad toen pappa werd begraven. Dat de dominee best goeie dingen zei... maar toen begonnen ze te vertellen dat je Jezus in je leven moet vragen. In je hart, zeggen ze. Nou, dan krijg je kracht. Ma, ik weet dat je me zult uitlachen, maar ik geloof dat ze gelijk hebben. Bidden schijnt echt te helpen, ma. Janneke wil me een paar boekjes geven. Want echt, ik begrijp niet alles hoor!’

Sarie pakt een smalle hand van Ymke. ‘Dat was volgens mij een gaaf feestje. Vroeger, toen pappa en ik verloofd waren, gingen we samen vaak naar jeugd-diensten. Maar van lieverlee zijn we losgeraakt van de kerk. Pappa was het niet eens met een ouderling... ze kregen woorden en ach, daarna verhuisden we en omdat ik zo druk was met Naomi en Riemer, gingen we niet op zoek naar een kerk. Misschien was dat fout, Ymke.’

Ymke drinkt haar glas leeg. ‘Als ik het niet zelf gezien had... gezien dat ze vrolijk waren op een andere manier dan de lui uit mijn klas, zou ik het niet geloven. Ik vertel het dan ook aan niemand, ma. Ze zouden me vierkant uitlachen en daar heb ik geen zin in!’

Sarie is onder de indruk van wat ze van Ymke hoort. Bidden... ze is het verleerd. Teleurgesteld in God en gebod, en ook in mensen en in het leven zelf.

‘Ik moet zeggen dat het een verrassing is, Ymke!’

Ymke geeuwt hartgrondig. ‘Ze hebben elke week

zo'n feestje. Zo noemen ze het, maar eigenlijk is het gewoon visite en kletsen. Zingen... er was één jongen met een banjo en die zong zo gaaf!

Ze kust Sarie en zegt: 'Nu hoor ik daar zo'n beetje bij, ma. Ik mag toch wel, zaterdags?'

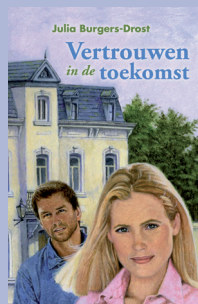
'Lieverd!' Sarie ziet opeens weer het kleine meisje dat Ymke was toen ze haar voor het eerst zag. 'Dat lijkt me een goede invulling voor de zaterdagavond!'

Als Sarie wat later naar boven loopt, is ze nog verbijsterd. Ymke op een nieuwe toer. Kerkklokken voor Ymke, denkt ze. Nou ja, als het kind er gelukkig mee is, dan is zij het zeker!

Julia Burgers-Drost

Vertrouwen

in de toekomst

Als weduwe met drie opgroeiende kinderen valt het niet mee voor Sarie Brinkman om de eindjes aan elkaar te knopen. Onverwacht komt ze, op de gaanderij van haar flat, in contact met meneer Van Hoogendorp, een vriendelijk, oude man, die haar om hulp vraagt. Er groeit een warme vriendschapsband tussen de hem en het gezin Brinkman, die nog verstevigd wordt als hij hen vraagt op zijn bovenverdieping te gaan wonen. Het huis is veel te groot voor hem alleen en zo helpt de een de ander!

Bij een bezoek aan het tehuis waar mevrouw Van Hoogendorp is opgenomen, maakt Sarie kennis met een charmante man en die ontmoeting laat haar niet los. Maar er is ook een stemmetje in haar binnenste dat vraagt of nieuw geluk wel voor haar is weggelegd...

Julia Burgers-Drost schreef opnieuw een prachtige familieroman. Door haar warme verteltrant en herkenbare onderwerpen weet zij een groot lezerspubliek te boeien. Van haar verscheen ook *Met jou deel ik de toekomst*.

ISBN 978 90 5977 362 2 • NUR 344

VCL serie

www.vclserie.nl

9 789059 773622